

La Cadireta d'Agulles.
9ª Simfonia (6a/Ae, 110 m)
Primera ascensió:
S. Puig en solitari (octubre de 2005)
Material:
12 cintes exprés, un estrep i tascons

La Cadireta és coneguda sobretot per la via Anglada-Guillamon i l'impressionant sostre que supera aquesta per arribar al cim de l'agulla. La Novena Simfonia al vessant oest, ens proposa una ascensió amb menys artificial que les seves veïnes i un inconfusible sabor montserratí. Oberta en solitari per Santi Puig, busca la línia que quedava entre la GAM i la Xacó-Barés, guanyant de forma lògica el cim de la Cadireta. Amb roca més que discreta, la via es troba ben assegurada a base d'espits i algun clau i només ens caldrà un tascó mitjà i un estrep per repetir-la.

- Via: Novena Simfonia
- Zona: Montserrat – Agulles
- Dificultat: 6a/Ae (MD)
- Dificultat obligada: V+/Ae
- Llargària: 110 metres
- Grau d'exposició: Mitjà/baix
- Grau de compromís: Baix
- Equipament: Via pràcticament equipada amb espits i algun clau
- Material: 12 cintes exprés, un estrep i un tascó mitjà per protegir la fissura del segon i quart llarg.
- Orientació: Oest
- Valoració:***

Aproximació:

Deixem el vehicle a l'aparcament de Can Massana i prenem el GR-172 direcció al Monestir. Un cop a l'alçada de la Cadireta prenem un curt corriol que ens mena a peu de via.

L1(6a)

La via s'inicia uns metres a l'esquerra de la Xacó-Barés. Haurem de guanyar un petit mur de presa menuda. La dificultat es troba per xapar el segon espit. Un cop xapat recte amunt amb cura (que es trenca) fins que arribem a l'alçada d'un arbust (vaga). Creuem cap a la dreta fins situar-nos al peu d'una fissura diagonal. Aquest tram no és difícil, però la roca de la fissura et fa anar concentrat. Un cop superada, el rocam millora lleugerament i arribem sobre el pedestal. anem cap a l'esquerra i pugem a una mena de plataforma on es munta la primera reunió. 30 metres.

L2(6a/Ae)

Sortim recte amunt per de seguida anar cap a la dreta, la presa és bona, però l'aspecte és poc encoratjador; per sort els espits estan molt junts i això ajuda a no patir. Un cop passat el tram més exigent hem de guanyar una rampa fàcil on desapareixen les assegurances (la roca també millora).

Arribarem a una panxa amb una fissura. Haurem d'equipar la fissura per protegir el pas, un V+ molt bonic. A la fissura hi entren molt bé els tascons; val la pena mirar-s'ho ja que un error per superar la panxa ens faria anar molt avall. Un cop superat el tram resta una secció d'artificial que ens mena fins la reunió, per cert, força incòmoda. 30 metres.

L3(IV+/Ae)

Superem un extraplom amb un pas d'Ae i fem una fàcil sortida en lliure que ens deixa a una bona plataforma. Des d'aquesta s'inicia un nou tram d'Ae que avança per una mena de diedre. Quan el diedre s'acaba flanquegem amb un darrer pas d'artificial i seguim en lliure fàcil cap a l'esquerra fins la reunió. 25 metres.

L4(6a)

Superem curt i potent mur vertical amb la millor roca de la via per sortir a la part superior de l'agulla. Des d'allí ens dirigim a la bola somital que guanyarem per un petit diedre molt descompost que podrem protegir amb algun tascó mitjà. Fem reunió al cim. 25 metres.

Descens:

Dos ràpels, un de 30 i un de 50 metres o bé tres ràpels, un de 30 i dos de 25 (el segon des d'un arbre del pedestal)

El que més m'ha agradat:

- Via variada, amb força lliure per ser a la Cadireta.
- Ideal per les tardes de primavera amb sol fins a darrera hora o bé pels matins d'estiu amb ombra.
- Ben equipada als trams compromesos per no patir.

El que no m'ha agradat tant:

- Roca molt discreta, a tots els trams en lliure se'm va quedar alguna cosa a la mà.